

visszalép a vizsga elől. Nem mer az ellenzék bemenni a parlamentbe, nem meri fölvenni a politikai eszmecserét.

Támadás a monarchia ellen.

— Ki a titokzatos támadó? —

(Saját tudósítónktól.) A Wiesbadener Zeitung ma reggel vezető helyén szenzációs beszélgetést közöl egy német herceggel, akinek nevét gondosan elhallgatja. Csak annyit jegyez meg az ujság, hogy a német herceg unokatestvére a román trónörökösnek. A herceg a balkáni háborúról tett nyilatkozatokat s feltűnő kijelentései bizonyos, hogy Európaszerte megütközést s úgy lehet, diplomáciai surlódásokat fognak előidézni, mert a herceg Ausztria-Magyarországot a hármasszövetség megrontójának mondotta.

A közlött beszélgetésből itt adom a feltűnőbb részleteket:

— Az osztrák politikusok és az osztrák sajtó a szó legszorosabb értelmében félrevezette Nyugateurópa közvéleményét.

— Bécsben valótlán híreket gyártottak, amelyek igen alkalmasak voltak arra, hogy a hármasszövetséghez tartozó országok lakóinak véleményét Bulgária javára és a többi Balkán-államok kárára befolyásolja.

Külön támadást intéz a herceg a magyarok ellen a következőkben:

— Magyarország sovén politikája a románok és szlávok iránt komoly aggodalomra ad okot. A románok elnyomását célozzák legújabbán azzal a rendelettel is, mellyel a görög unitárius egyház tagjainak eltiltották anyanyelvük használatát vallásuk gyakorlatánál. Százan és százan hagyták el így a görög egyházat s tömegesen léptek be az orosz orthodox egyházba, mert így Oroszországtól remélnék támogatást, nemzetiségük érdekében.

— A legnagyobb hiba azonban az, hogy Tisza kormánya rendőri hatalommal akadályozza meg ezeket az átlépéseket. Ennek természetesen az az eredménye, hogy Oroszország Ausztria-Magyarország ellen prédikálja a harcot, mert a monarchia orosz-or-

thodox testvéreit a szó legszorosabb értelmében elnyomja.

Végül ezt a következtetést vonja le a herceg:

— Ausztria-Magyarország a nemzetiségi kérdést nemcsak hogy nem oldotta meg, hanem még jobban elmérgesítette — a hármasszövetség kárára.

A rejtélyes királyi herceg személyét a Wiesbadener Zeitung továbbra is nagy titokban tartja, de a közlésre hivatalos cáfolatot nem adták ki, bár sokan kételkednek abban, hogy valóban királyi herceg lenne a nyilatkozó.

A Délmagyarország alkalmi tudósítója igen érdekes körülmények között jutott ahhoz a föltevéshez, hogy a nyilatkozó herceg nem lehet más, mint Johann Georg von Sachsen, Friedrich Ágost király testvére, aki tényleg közeli rokonságban áll a román királyi családdal is.

Erre a föltevésre a következőképp jutott tudósítónk: Ma délután kiment Johann Georg von Sachsen palotájába, ahol a titkárnak, Hugó Emerich urnak, mint a Wiesbadener Zeitung munkatársa mutatkozott be és kihallgatást kért. E cselvetés fontos kijelentést eredményezett. Hugó Emerich így válaszolt ugyanis:

— Nem hiszem, hogy a herceg fogadni fogja önt, mivel a héten egyik kollégáját már fogadta.

Tehát ez a herceg, Johann Georg von Sachsen beszélt a Wiesbadener Zeitung tudósítójával.

Üdvözlük az új kereskedelmi minisztert

Beöthy László volt kereskedelemügyi miniszter ma délelőtt elbucszott a kereskedelmi minisztériumtól. Köriratban bucsuzott el a minisztérium tisztviselőitől, a szakosztály főnököktől, az egyes osztályok vezetőitől pedig személyesen bucsuzott el. — A verseci kereskedők egyesülete a következő üdvözlő táviratot intézte Harkányi János báróhoz, az

ujjonnan kinevezett kereskedelmi miniszterhez:

A verseci kereskedők egyesülete, mint a délvidéki kereskedők érdekképviselője, mély tisztelettel üdvözlöi nagyméltóságodat abból az alkalomból, hogy ő felsége kereskedelmi miniszterré kinevezni méltóztatott. Nagyméltóságod bő tapasztalatainál fogva legjobban ismeri azt az utat, amely javunkra szolgál, éppen azért lelkiünk egész melegével üdvözlöjük, mert tudjuk, hogy a kereskedelemügyi tárca a mai súlyos és részben talán válságos helyzetben aligha kerülhetett hivatottabb kézbe.

Viz alatt állanak

a tanyai utak.

— 13,000 korona sürgős rendezésre —

(Saját tudósítónktól.) A hetekig tartott esőzés az alsó- és felsőtanyai utak legnagyobb részét járhatóvá tette ugyannyira, hogy a közlekedés lebonyolítása még a legforgalmasabb utvonalakon is nehézségekbe ütközik. A tanyai gazdák, különösen azok, akik a tanyavilág szélső periferiáin laknak, nem tudnak bejönni a városba a kocsijaikkal és mert Szabadka közelebb esik hozzájuk és az utak is jobbak valamivel, hát Szabadkán értékesítik a terményeiket. Mondani sem kell, hogy ez is egyik főoka annak az általános drágaságnak, amely a szegedi piacokon, különösen a gyümölcs piacon uralkodik.

A tanyai utak nagyrésze különben sincs valami kitűnő állapotban, még akkor sem, ha nem kedvezőtlen az időjárás. Amikor pedig esőzések vannak, akkor meg éppen lehetetlenné válik minden forgalom a tanyák között. Az utak nagyrésze ugyanis mélyebben fekszik a normális nivónál és a csapadék viz a magasabb fekvésű részekről mind odaköszdül. Ez az oka annak, hogy a tanyai közlekedő utak között a legtöbb az év legnagyobb részében használhatatlan s ezek az állapotok addig nem változnak, amíg végleg nem rendezik a tanyai utakat. Ez persze óriási kiadással járna, amire a városnak fedezete egyelőre nincs.

A mérnökség néhány nappal ezelőtt kint járt a tanyák között és javaslatot készített

zakat láttam, ahol a való életben nem jártam soha és álmom után elindultam oda megkeresni férjemet. Brutális lett. Durva. A sirástól kimarjult arcomba nevetett és azt mondotta: bolond hisztérika vagyok. És újra át akart ölelni, újra csókolni — ki tudja ki után... Píuj. Aztán elváltunk. Ő bizonyára könnyű szívvel, én testben-lélekben megtörve.

Gregory mélyen föllélegzett, sápadt volt ő is, kísértetiesen sápadt épp úgy, mint a fiatal asszony, ki görnyedten ült a nagy karosszékekben előtte. Hozzálépett egészen közel és erős, férfias, határozott hangon így szólt:

— Nincs olyan tévedés, amit jóvá nem lehet tenni. Nem ön volt, aki elhagyta őt, ő lett hűtlen magához. Magához, aki... a kit... — mint zokogás tört elő a régi visszafojtott kijelentés, — akit szerettek, imádkoztak mindennél jobban. Aki elől menekültem, feledni akartam és csak annál jobban szerettem. Mondja, akar hitvesem lenni?

Halálos csönd ült meg pár pillanatra a szobát. Aztán megszólalt a fiatal asszony és hangja halk volt, szomorú:

— Szeretném, ha megértene és nem neheztelne reám.

— Visszautasít?

— Nem leszek neje. Sokkal inkább csálódottam, semhogy új hit ébredjen lelkemben. Szép voltam, fiatal voltam és leány. A szó igaz, becsületes, tiszta értelmében. Első szerelmem a férjem volt. És mégis megcsalt, elhagyott. Ahova mentünk, hódolat vett körül és ő többre becsülte azokat a némbereket, akiket saját családjuk is megtagad... Nem, ne szóljon közbe, kérem. Tudom, mit akar mondani. De már nem hiszek semmi- ben, csupán a rosszban. Ön az ifju, ragyogó talentum, az ünnepektől művész, a dúsgazdag ember nem bánná meg soha, hogy rabjául szegődött annak a hervadt asszonynak, akit férje után való bánatában beteggé tett az idő?

— Szeretem és ez mindent megmagyaráz. És szeretném akkor is, ha igazán hervadt és beteg volna. Csak azért élnék, hogy ápoljam és ez az életcél kielégítene. Maga nem tudja, milyen régen és milyen nagyon szeretem...

— Tudom...

— De ön még ma is hűtlen férjét szereti.

— Lehet.

— Ugy van. Ez az, ami magát elválasztja tőlem, nem pedig elvesztett hite, bi-

zalma. Miért ne hinne nekem, miért ne bíz- nek bennem, ha szeretni tud. De nem bir szeretni, mert még ma is azé, aki ön mellett gazember lett, aki megrabolta az ön ifjuságát, illúzióját. Azt szereti még ma is...

Az asszony tágranyilt szeméből szakadatlanul hullt a könny. De a férfi kegyetlen szerelmi gögijében nem érzett szánalmat, csak önmaga iránt, aki éveken át távol az imádott nőtől szenvedett érte és ennek a szenvedésnek mérhetetlen nagysága mellett eltörpült az asszonynak gyötrődése. Ököre szoritotta kezét, arcizmai megfeszültek, szemé villámokat szórt és szívének vad dobogása majdnem hallható lett. Agyát elöntötte a vér és nem látott előtte mást, mint a sötét foltokat, amelyek egyre közelebb jutnak hozzá és megfojtani igyekeznek. S ebben a nyomasztó sötét foltömegben csak enyhén világított az asszonynak halványkék ruhája. S míg a festő szemeinek tekintete erre tapadt, vadul, mohón, szenvedélyesen, a sötét foltömeg egyre nagyobbodott, — már-már be- lepte az asszonyt, elnyelte, eltüntette és akkor iszonyu dörrenés hallatszott, a fekete tömeg eltűnt és a sápadt, sokat szenvedett bánatos kis asszony holtan terült el az ünnepektől festő lábainál.

*** Kizárólag helybeli, hirne-
Telefon ves asztalosmesterek által
515. készített, elismert jóminő-
*** ségű és bámulatos olcsó

butorok

első kézből csakis az Egyesült
Műasztalosok Butoraktárában
(Szeged, Tisza Lajos-körút 19. szám
alatt, Kertész pékkel szemben) kap-
hatók; esetleg részletfizetésre is.